

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.753 van 4 juli 2017
in de zaak A. 220.528/XII-8251**

In zake: de NV VERHELST LOGISTICS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vanden Bogaerde en Jasper Bolle
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 oktober 2016, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer van 24 augustus 2016 waarbij aan de nv Verhelst Logistics een administratieve geldboete van 3.000 euro wordt opgelegd op grond van de artikelen 3 en volgende van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 juni 2017.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 17 september 2015 wordt een vrachtwagen met oplegger, bestuurd door Tom Vandendriessche, werknemer van de verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd te Jabbeke. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld dat de trekker overladen is op de tweede as met 2.909 kg. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 3, tweede lid, van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: het decreet bijzonder wegtransport).

3.2. Op 25 november 2015 deelt de procureur des Konings mee dat geen strafvervolging zal worden ingesteld.

3.3. Op 5 februari 2016 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen.

3.4. Op 10 februari 2016 tekent de verzoekende partij bezwaar aan tegen die beslissing. Er wordt een hoorzitting gehouden.

Op 25 april 2016 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.000 euro op te leggen.

3.5. Op 11 mei 2016 stelt de verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

3.6. Op 3 augustus 2016 heeft een hoorzitting in beroep plaats.

3.7. Op 24 augustus 2016 beslist de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer aan de verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 3.000 euro.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 19, §§ 2 en 3, van het decreet bijzonder wegtransport.

Zij wijst erop dat deze bepalingen vervalttermijnen bevatten voor het opleggen van de administratieve geldboete na “verzet” en in beroep. De verzoekende partij stelt zonder meer dat “de termijnen niet werden gerespecteerd”.

In haar toelichtende memorie verklaart de verzoekende partij te volharden in het middel.

Beoordeling

4.2. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” bevat. Onder middel in de zin van deze bepaling dient te worden verstaan een omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel volgens de verzoekende partij is geschonden.

Het middel is beperkt tot de blote bewering dat “de termijnen niet werden gerespecteerd”. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op generlei wijze concreet uiteenzet op welke wijze de in het decreet bijzonder wegtransport vastgestelde termijnen te dezen niet zouden zijn gerespecteerd.

4.3. Het middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM).

De verzoekende partij stelt dat de administratieve geldboete die wordt opgelegd wegens inbreuken op het decreet bijzonder wegtransport een straf is in de zin van artikel 6 EVRM. Volgens de verzoekende partij voldoet de bestreden beslissing op verschillende punten niet aan de vereisten van artikel 6 EVRM.

De verzoekende partij is in de eerste plaats van mening dat de bestreden beslissing artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM schendt, doordat de vrachtwagenbestuurder zich bij het verhoor door de wegeninspecteurs niet kon laten bijstaan door een advocaat. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) – meer bepaald het arrest van 27 november 2008 in de zaak *Salduz t. Turkije* – leidt de verzoekende partij af dat de verdachte vanaf het eerste verhoor moet worden bijgestaan door een advocaat en de rechten van de verdediging onherstelbaar worden geschaad wanneer in een strafprocedure wordt gebruikgemaakt van incriminerende verklaringen die zonder de bijstand van een advocaat werden afgelegd. Bovendien had de wegeninspectie de vrachtwagenbestuurder voor het verhoor moeten informeren over zijn recht om te zwijgen en zijn recht op bijstand van een advocaat (“cautieplicht”). De verdachte kan geen afstand doen van zijn recht op bijstand van een advocaat, zonder vooraf over zijn rechten te zijn geïnformeerd. De verzoekende partij wijst er voorts op dat de rechtspraak van het EHRM bindend is en rechtstreekse werking heeft. In een arrest van 13 oktober 2009 in de zaak *Dayanan t. Turkije* is het EHRM nog een stap verder gegaan, aangezien het Hof daarin tot een schending van artikel 6, § 3, (c), *juncto* artikel 6, § 1, EVRM besloot wegens afwezigheid van de toegang tot een advocaat bij het verhoor, hoewel de betrokkene geen voor hem belastende verklaringen had afgelegd. Uit dit arrest leidt de verzoekende partij af dat wanneer de vrachtwagenbestuurder zich niet door een advocaat kon laten bijstaan en niet aan de cautieplicht is voldaan, geen administratieve geldboete kan worden opgelegd. De verzoekende partij is bovendien van mening dat de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd om de argumentatie van de verzoekende partij te verwerpen niet overtuigend zijn. In de bestreden beslissing wordt immers ten onrechte gesteld dat de vrachtwagenbestuurder niet gearresteerd

was of formeel werd verhoord. De rechtspraak van het EHRM maakt immers geen onderscheid tussen verschillende categorieën van verhoor en de vrachtwagenbestuurder legde een verklaring af die in het kader van de strafprocedure en de administratieve procedure als bewijs kon worden gebruikt. Vervolgens is het argument dat de vrachtwagenbestuurder de mogelijkheid had om een beroep te doen op juridische bijstand onjuist, omdat niet aan de cautieplicht was voldaan en de vrachtwagenbestuurder bijgevolg niet met kennis van zaken een verklaring kon afleggen. Ten slotte wijst de verzoekende partij ook het argument af dat de beslissing niet op de verklaringen van de vrachtwagenbestuurder was gesteund, aangezien de vraag of die verklaringen bij de bestreden beslissing hebben doorgewogen in het licht van het arrest Dayanan naast de kwestie is, wanneer blijkt dat het recht op bijstand van een advocaat en de cautieplicht werden geschonden.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat artikel 6, § 1, EVRM werd geschonden, doordat haar het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie wordt ontzegd. Uit een arrest van 11 juni 1986 van het Hof van Cassatie moet volgens de verzoekende partij worden afgeleid dat de rechten die door artikel 6 EVRM worden gewaarborgd niet alleen gelden bij het opleggen van de strafsanctie, maar ook tijdens het onderzoek. De wegeninspecteurs kunnen echter niet als onpartijdig en onafhankelijk worden beschouwd. Bovendien zijn ook de wegeninspecteur-controleur en de minister geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Ten slotte kan ook de Raad van State niet als een volwaardige rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM worden beschouwd, aangezien deze enkel over een vernietigingsbevoegdheid beschikt en geen volle rechtsmacht heeft. Zo hierover twijfel bestaat, dient volgens de verzoekende partij een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld.

De verzoekende partij is voorts van mening dat artikel 6, § 1, EVRM wordt geschonden doordat de administratieve procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete niet openbaar is.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat artikel 6, § 3, (d), EVRM werd geschonden doordat bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete geen mogelijkheid bestaat om getuigen te ondervragen. Volgens de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing naast de kwestie geantwoord dat niet werd gevraagd om een getuige te horen. Aangezien er daaromtrent niets in het “Aslastendecreet [decreet van 19 december 1998]” is geregeld, is het immers volgens de verzoekende partij niet mogelijk om getuigen te horen.

In haar toelichtende memorie verklaart de verzoekende partij te volharden in het middel.

Beoordeling

4.5. In het auditoraatsverslag wordt het tweede middel beoordeeld als volgt:

“8. De verzoekende partij doet in dit middel samengevat de volgende grieven gelden, die zij poogt in te passen in een miskenning van diverse aspecten van artikel 6 EVRM:

- de vrachtwagenbestuurder kon zich bij het eerste verhoor niet laten bijstaan door een advocaat (art. 6, § 3, (c), EVRM *juncto* art. 6, § 1, EVRM);
- er wordt de verzoekende partij het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie ontzegd zowel in de administratieve procedure als nadien bij de Raad van State (art. 6, § 1, EVRM);
- de administratieve procedure bij het opleggen van de administratieve geldboete is niet openbaar (art. 6, § 1, EVRM);
- bij de procedure tot het opleggen van de administratieve geldboete bestaat geen mogelijkheid om getuigen te ondervragen (art. 6, § 3, (d), EVRM).

De opgelegde administratieve geldboete heeft een ‘strafrechtelijk’ karakter in de zin van artikel 6 EVRM. Dit betekent dat die verdragsbepaling toepasselijk is op de procedure waarbij de gegrondheid van de tegen de verzoekende partij ingestelde vervolging werd vastgesteld en de boete werd opgelegd.

Elk van de door de verzoekende partij in deze zaak aangevoerde grieven werd in het verleden al meerdere malen verworpen door de Raad van State. Het Auditoraat ziet in de huidige zaak geen grond om tot een ander besluit

te komen. Er kan dan ook worden geoordeeld zoals volgt.

8.1. Wat betreft het recht van de vrachtwagenbestuurder op bijstand van een advocaat bij het eerste verhoor.

8.1.1. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich wel kan beroepen op de miskennen van een recht in hoofde, niet van haarzelf, maar van haar vrachtwagenbestuurder, moet in verband met het recht op bijstand door een advocaat erop worden gewezen dat dit pas kan ontstaan bij het effectieve verhoor van een verdachte en niet bij gelijk welke verzameling van inlichtingen en bewijselementen die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen. Te dezen hebben de wegeninspecteurs bij het opstellen van het aanvankelijke proces-verbaal op 17 september 2015 inlichtingen verzameld onder meer over de aard van het transport en de identiteit van de vrachtwagenbestuurder. Deze laatste blijkt te dezen geen verklaringen te hebben afgelegd. Er wordt voorts niet betwist dat de vrachtwagenbestuurder op geen enkel ogenblik van zijn vrijheid werd beroofd en na de wegcontrole mocht beschikken en zijn rit met zijn voertuig kon verder zetten (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013, B.5.5).

In het Salduz-arrest heeft het EHRM de grenzen afgebakend waarbinnen het recht op bijstand van een advocaat geldt. Het geldt in beginsel vanaf de initiële ondervraging door de politie. Het recht van verdediging wordt onherstelbaar geschonden wanneer bezwarende verklaringen die tijdens het politieverhoor zijn afgelegd zonder dat de betrokkene toegang had tot een advocaat, als bewijs worden gebruikt bij een veroordeling (EHRM 27 november 2008, Salduz t. Turkije, nr. 36391/02, § 52). Volgens het arrest Dayanan geldt het recht op bijstand ook wanneer een verdachte wordt aangehouden (EHRM 13 oktober 2009, Dayanan t. Turkije, nr. 7377/03, § 1), met die nuancering dat volgens het arrest Zaichenko een verhoor tijdens een wegcontrole niet als een vrijheidsberoving wordt gezien wanneer de rol van de verbalisanten vrij beperkt is en het strafonderzoek pas geopend werd na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid (EHRM 18 februari 2010, Zaichenko t. Rusland, nr. 39660/02, §§ 47 en 49), wat te dezen het geval is (zie ook GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013, B.8.2).

De afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft de rechtspraak van het EHRM als volgt geïnterpreteerd (Adv.RvS nr. 49.413/AV van 19 april 2011, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 1279/2, 11):

‘dit recht (moet) niet enkel in het stadium van het proces voor het vonnisgerecht (...) worden gewaarborgd, maar reeds (...) vanaf de eerste verhoren door de politie, althans indien volgens het toepasselijke nationaal recht bewijswaarde kan worden gehecht aan de verklaringen die de verdachte in die eerste stadia aflegt. De redenen voor de toepassing van de bedoelde waarborg in de stadia voorafgaand aan het eigenlijke proces zijn, enerzijds, het belang van de bewijsgaring tijdens het voorafgaand onderzoek voor het onderzoek op het proces zelf en, anderzijds, de bijzondere kwetsbaarheid waarin de verdachte zich aan het begin van de procedure bevindt.’

Het Hof van Cassatie heeft in een arrest van 23 november 2010 de

beginselen die het EHRM heeft geformuleerd, naar het interne recht vertaald. Er is aangenomen dat het recht op bijstand inhoudt dat de verdachte, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, gedurende het volledige vooronderzoek toegang moet hebben tot een advocaat, dat het recht op een eerlijk proces geschaad is wanneer incriminerende verklaringen, die werden afgelegd tijdens een politieverhoor zonder mogelijkheid van bijstand van een advocaat, gebruikt worden voor een veroordeling, maar dat zulks niet absoluut geldt, aangezien het eerlijk karakter van het proces gewaarborgd blijft wanneer de rechter de verklaringen niet als doorslaggevend bewijs gebruikt, er kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklaagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevond of aan de kwetsbare positie op passende wijze is geredigeerd. Het Hof oordeelt dat de rechter aan de hand van de concrete gegevens van de zaak moet nagaan of de afwezigheid van bijstand van een advocaat bij een verhoor het recht op een eerlijk proces onherstelbaar heeft aangetast en of de afgelegde verklaringen het verloop van het proces zodanig hebben beïnvloed dat dit geen ernstig karakter meer zou vertonen (Cass. 23 november 2010, RW 2011-12, 308-314, concl. advocaat-generaal P. Duinslaeger).

8.1.2. Het Auditoraat treedt de voorgaande overwegingen bij en past ze op de huidige zaak toe. Dit betekent meer in het bijzonder het volgende.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wegeninspecteurs van het Agentschap Wegen en Verkeer op 17 september 2015 de asoverlading hebben vastgesteld met een door de metrologische dienst gecontroleerde asweger. De overlading *an sich* wordt door de verzoekende partij niet betwist. De wegeninspecteurs vermeldten tevens de identiteit van de vrachtwagenbestuurder die de werknemer is van de verzoekende partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het de materiële vaststellingen in verband met de overlading zijn en niet de eventuele verklaringen van de vrachtwagenbestuurder die ten grondslag liggen aan de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete.

Bovendien houdt de afwezigheid van een advocaat op het tijdstip van de vaststellingen bij de weging van het voertuig door de asweger geen schending in van artikel 6 EVRM, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat een afschrift van dit proces-verbaal en een vragenlijst aan de verzoekende partij werden toegezonden. De verzoekende partij had aldus de mogelijkheid om een advocaat te raadplegen na ontvangst van deze documenten. Zowel tijdens de bezwaarprocedure als in het georganiseerd administratief beroep kon de verzoekende partij zich laten bijstaan door een advocaat van haar keuze, van welke bijstand zij ook blijkt te hebben genoten.

Uit geen enkel element blijkt dat er sprake is van enige vorm van misbruik of dwang op de persoon van de bestuurder van het voertuig, zodat deze zich op geen enkel moment tijdens het verloop van de administratieve procedure in een kwetsbare positie bevond.

8.1.3. De eerste grief dient te worden verworpen.

8.2. Wat betreft het recht op een onafhankelijke en onpartijdige

rechterlijke instantie.

8.2.1. Zoals reeds opgemerkt dient te worden aangenomen dat de met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij opgelegde administratieve geldboete een ‘strafrechtelijk’ karakter heeft in de zin van artikel 6 EVRM. Dit betekent dat die verdragsbepaling toepasselijk is op de procedure waarbij de gegrondheid van de tegen de verzoekende partij ingestelde vervolging werd vastgesteld en de boete werd opgelegd. Eén van de vereisten van artikel 6 EVRM is dat eenieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, wat volgens de verzoekende partij te dezen niet het geval was.

8.2.2. In dit geval is een administratieve geldboete opgelegd door de wegeninspecteur-controleur, is het bezwaar daartegen verworpen door een andere wegeninspecteur-controleur en is het beroep tegen die laatste beslissing verworpen door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken. Geen van deze overheden is een rechterlijke instantie in de zin van artikel 6, § 1, EVRM.

Artikel 6 EVRM bepaalt niet dat de administratieve instanties die de boete hebben opgelegd of die kennis genomen hebben van het bezwaar of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, § 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met “volle rechtsmacht”, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat (EHRM 17 april 2012, Steiniger t. Oostenrijk, nr. 21539/07, § 46).

Tegen de beslissing van de minister kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Er moet dan ook worden onderzocht of de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, EVRM.

Wanneer de Raad van State uitspraak doet in het kader van een beroep tot nietigverklaring, zoals te dezen, oefent hij het volgende wettigheidscontrole uit: hij mag uitspraak doen over de feitelijke zowel als de juridische geschilpunten, hij mag de juistheid, de pertinentie en de toelaatbaarheid van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt nagaan en hij mag, specifiek in verband met de administratieve sancties, beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde administratieve sanctie. Bij dit alles geldt bovendien een dubbel onderzoek van de zaak: eerst door de magistraten van het Auditoraat en vervolgens door deze van de Raad van State in eigenlijke zin.

Weliswaar mag de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats stellen van die van het bestuur dat de administratieve geldboete heeft opgelegd. Dit neemt echter niet weg dat, wanneer de Raad de betrokken beslissing vernietigt, het bestuur verplicht is zich te conformeren aan het vernietigingsarrest en het, indien het een nieuwe beslissing neemt, de motieven van het vernietigingsarrest niet mag miskennen.

Op grond van die vaststellingen komt het Auditoraat te dezen tot het besluit dat de rechtsbescherming die door het Auditoraat en de Raad van State aan de verzoekende partij wordt geboden voldoet aan de vereiste van een

rechter met volle rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM. Dat standpunt werd bovendien al uitdrukkelijk bevestigd door zowel het Grondwettelijk Hof (zie onder meer GwH 18 november 2010, nr. 130/2010; 30 maart 2011, nr. 44/2011, B.10.1; 18 mei 2011, nr. 78/2011, B.6.2 en B.8) als het Hof van Cassatie (Cass. 15 oktober 2009, *Arr.Cass.* 2009, 584).

8.2.3. De verzoekende partij vraagt dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld, die zij evenwel niet zelf aanbrengt. Gelet onder meer op voornoemde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, is er geen aanleiding om een prejudiciële vraag te stellen.

8.2.4. De tweede grief dient te worden verworpen.

8.3. Wat betreft het gebrek aan mogelijkheid om getuigen te ondervragen en het feit dat de administratieve procedure niet openbaar is.

8.3.1. De verzoekende partij dient erop te worden gewezen dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de beslissende instanties in een administratieve procedure moeten voldoen aan alle vereisten die worden gesteld aan een rechterlijke instantie, indien tegen de beslissing van de administratieve instanties beroep openstaat bij een rechterlijke instantie die wél aan die vereisten voldoet. De Raad van State is, zoals zojuist reeds vastgesteld, een rechterlijke instantie die aan de vereisten van artikel 6 EVRM voldoet. Er kan in dit verband worden opgemerkt dat de verzoekende partij bovendien niet aantoont dat voornoemde administratieve instanties zouden hebben doen blijken van partijdigheid en evenmin dat zij niet onafhankelijk zouden zijn opgetreden. Wat voorts de grief betreft dat de administratieve procedure niet in het openbaar werd gevoerd, kan worden vastgesteld dat bij de Raad van State de openbare behandeling gegarandeerd is.

8.3.2. Ten slotte kan worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij de grief dat zij niet over de mogelijkheid zou beschikken om getuigen te verhoren. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat de vrachtwagenbestuurder of de verzoekende partij zelf zou hebben verzocht om het horen van getuigen, laat staan dat een dergelijk verzoek door de verwerende partij zou zijn geweigerd. In de mate dat deze grief zou moeten worden begrepen als een algemene kritiek op de procedure zoals geregeld in artikel 19 van het [decreet bijzonder wegtransport] dient te worden vastgesteld dat het om een rechtstreekse kritiek op een decreetsbepaling gaat die buiten de rechtsmacht van het Auditoraat en de Raad van State valt. Dit nog daargelaten de bedenking dat artikel 19 van het [decreet bijzonder wegtransport] alvast niet uitdrukkelijk verbiedt of uitsluit dat in de administratieve procedure getuigen zouden worden gehoord indien een dergelijk verhoor noodzakelijk zou blijken.

8.3.3. De derde en vierde grief dienen te worden verworpen.

8.4. Het tweede middel dient in zijn geheel te worden verworpen.”

4.6. De verzoekende partij is ter terechtzitting niet aanwezig noch vertegenwoordigd.

4.7. De Raad valt de hiervoor geciteerde, in het auditoraatsverslag gedane beoordeling van het tweede middel bij en verwerpt het middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

4.8. De verzoekende partij voert in een derde middel aan dat de inbreuk niet aan haar toerekenbaar is. Als rechtspersoon kan zij zich immers niet op de openbare weg bevinden, zodat niet valt in te zien hoe zij een inbreuk op artikel 56 van het “Aslastendecreet” kan hebben begaan. Volgens de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing ten onrechte verwezen naar artikel 5 van het Strafwetboek. Die bepaling kan immers niet worden toegepast in het kader van een administratieve procedure en is door het decreet bijzonder wegtransport niet van toepassing verklaard.

De verzoekende partij laat voorts gelden dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat zij als rechtspersoon aanspreekbaar zou zijn in het kader van het decreet bijzonder wegtransport, het moreel bestanddeel van het misdrijf moet worden bewezen. Ter zake wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het dossier niet blijkt dat zij voldoende maatregelen heeft genomen om de overlading te vermijden. Volgens de verzoekende partij wordt de bewijslast aldus op onwettige wijze omgekeerd.

De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij nalatig was omdat zij de vrachtwagenbestuurder geen middelen ter beschikking heeft gesteld om de massa van het voertuig te meten. Er bestaat immers geen wettelijke of reglementaire verplichting om de vrachtwagenbestuurder weegmiddelen ter beschikking te stellen. Het niet ter beschikking stellen van weegmiddelen kan dan ook niet als een bewijs van haar nalatigheid worden beschouwd.

In haar toelichtende memorie verklaart de verzoekende partij te volharden in het middel.

Beoordeling

4.9. De verzoekende partij leidt het derde middel af uit een schending van artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’. Artikel 23 van het decreet bijzonder wegtransport heeft de bepalingen van hoofdstuk XIV ‘Schade aan het wegdek door gewichtsoverschrijding’, dat bestaat uit de artikelen 55bis tot en met 62, opgeheven. Artikel 24 van het decreet bijzonder wegtransport bepaalt dat dit decreet in werking treedt op een door de Vlaamse regering vast te stellen datum en uiterlijk op 1 juli 2014. Artikel 14 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013 ‘betreffende handhaving inzake de bescherming van de infrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ bepaalt dat het decreet bijzonder wegtransport in werking treedt op 1 maart 2014.

Er dient te worden vastgesteld dat het geschonden geachte artikel 56 van het voornoemde decreet reeds meer dan één jaar en zes maanden was opgeheven op het ogenblik dat de inbreuk op 17 september 2015 werd vastgesteld, en meer dan twee jaar en zeven maanden op het ogenblik dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring werd ingesteld.

Het middel, dat is afgeleid uit een bepaling die was opgeheven op het ogenblik dat de inbreuk werd vastgesteld, en die dus geen grondslag meer was voor het opleggen van de administratieve geldboete, is niet ontvankelijk.

4.10. Voorts kan erop worden gewezen dat de Raad van State in talrijke arresten de in dit middel aangevoerde grief inzake de toerekenbaarheid van het overladingsmisdrijf aan een rechtspersoon, heeft verworpen, zo onder meer in de arresten RvS 17 januari 2017, nr. 237.058, nv Transporten Delodder; RvS 9 juni 2016, nr. 235.010, nv Transport GDP; RvS 6 oktober 2014, nr. 228.656,

bvba Vuylsteke; RvS 21 maart 2014, nr. 226.858, bvba Koen Hollevoet-Lidou; RvS 9 december 2013, nr. 225.750, bvba Bevatrans en RvS 6 juli 2012, nr. 220.213, nv Weltjens Transport.

4.11. In zoverre het middel zou kunnen worden geacht betrekking te hebben op het te dezen toepasselijke artikel 3, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport, wordt het middel in het auditoraatsverslag beoordeeld als volgt:

“10.3. Luidens artikel 2, 3°, van het [decreet bijzonder wegtransport] dient onder een ‘overtreder’ te worden verstaan de ‘natuurlijke persoon of rechtspersoon die een inbreuk pleegt op dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan’.

Die bepaling wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerpdecreet als volgt verduidelijkt:

‘Een aantal begrippen wordt gedefinieerd. Een aantal definities wordt overgenomen uit het Aslastendecreet [1998] inzake de strafbepalingen, het toezicht, de administratieve geldboete en procedure.

Met betrekking tot de definitie van overtreder dient te worden verduidelijkt dat onder overtreder zowel de chauffeur van het in overtreding zijnde voertuig als zijn werkgever als de opdrachtgever en de verlader begrepen kan worden.’

Het [decreet bijzonder wegtransport] voorziet er aldus uitdrukkelijk in dat een rechtspersoon een ‘overtreder’ kan zijn. De sanctionering van het overlادingsmisdrijf in hoofde van rechtspersonen berust aldus, anders dan de verzoekende partij in dit middel veronderstelt, niet op artikel 5 van het Strafwetboek, maar wel rechtstreeks op de bepalingen van het [decreet bijzonder wegtransport] zelf.

De fysieke onmogelijkheid voor een rechtspersoon om zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden staat er niet aan in de weg dat aan een rechtspersoon een administratieve geldboete wegens een inbreuk op artikel 3, tweede lid, van het [decreet bijzonder wegtransport] wordt opgelegd. Immers worden de aan de vrachtwagenbestuurder ten laste gelegde feiten aan de rechtspersoon toegerekend. Er wordt niet betwist dat te dezen de bestuurder van het overladen voertuig op het ogenblik van de feiten handelde in naam en voor rekening van de verzoekende partij.

Een misdrijf kan aan een rechtspersoon slechts worden toegerekend indien zowel het materieel als het moreel bestanddeel van het misdrijf in haren hoofde bewezen wordt. Het Hof van Cassatie heeft aangenomen dat de schuld kan worden afgeleid uit het materiële feit van de overtreding voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulditsluitingsgrond aannemelijk maakt. De Raad van State is deze rechtspraak in het verleden aldoor bijgetreden. Het Auditoraat ziet in deze zaak geen redenen om dat hier niet te doen.

Wat de inbreuk bedoeld in artikel 3, tweede lid, van het [decreet bijzonder

wegtransport] betreft, is niet vereist dat zij wetens en willens werd begaan, de schuld voor de inbreuk kan onder meer bestaan uit onachtzaamheid, wat betekent dat moet worden nagegaan of aan de betrokkene een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid kan worden verweten.

Wat het moreel bestanddeel van het misdrijf betreft blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat dit aanwezig wordt geacht omwille van de omstandigheid dat de verzoekende partij niet de nodige maatregelen heeft genomen om de inbreuk te voorkomen. Van een normale, voorzichtige rechtspersoon mag immers worden verwacht dat zij de nodige maatregelen neemt om ervoor te zorgen dat het voertuig niet overladen op de openbare weg wordt gebracht. De verzoekende partij maakt te dezen op generlei wijze aannemelijk dat zij de nodige maatregelen heeft genomen om de overlading van het voertuig te vermijden.

Nu de verzoekende partij geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt, kon de verwerende partij in de bestreden beslissing wettig tot het besluit komen dat het moreel bestanddeel van de inbreuk in hoofde van de verzoekende partij bewezen is.

10.4. Het derde middel dient te worden verworpen.”

4.12. In zoverre het middel moet worden geacht te zijn afgeleid uit een schending van artikel 3, tweede lid, van het decreet bijzonder wegtransport, valt de Raad de hiervoor in het auditoraatsverslag gedane beoordeling bij, en verwerpt het middel op grond van de motieven aangegeven in dat verslag.

4.13. Het middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

4.14. In een vierde middel voert de verzoekende partij aan dat het moreel bestanddeel van de inbreuk niet deugdelijk is gemotiveerd, nu in de motivering van de bestreden beslissing alleen een aantal stijlformules worden gehanteerd “dewelke niet voldoen aan de materiële motiveringsplicht, zoals opgelegd door de Wet Motivering Bestuurshandelingen”.

In haar toelichtende memorie verklaart de verzoekende partij te volharden in het middel.

Beoordeling

4.15. Uit het onderzoek van het derde middel is reeds gebleken dat de verwerende partij, rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij geen grond van rechtvaardiging of een schulduitsluitingsgrond heeft aangevoerd, in de bestreden beslissing uit het feit zelf van de overtreding de schuld van de verzoekende partij mocht afleiden.

Het vierde middel bevat geen enkele inhoudelijke kritiek op de betrokken overwegingen, die door de verzoekende partij ten onrechte als “stijlformules” worden afgedaan.

4.16. Het vierde middel wordt verworpen.

V. De vraag tot het bevelen van een deskundig onderzoek

5.1. In de conclusie van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij “een deskundigenonderzoek te bevelen naar de diverse factoren die meespelen bij het ontstaan van wegbeschadiging door overlading”.

5.2. De verzoekende partij verduidelijkt niet in welk opzicht dit onderzoek relevant kan zijn voor de beoordeling van de aangevoerde middelen.

De vraag tot het bevelen van een deskundigenonderzoek wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 juli 2017, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Bovin,

staatsraad,

waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Greta Scheveneels,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Bovin